



חופש יהודי

התוועדות – י"ב תמוז תשל"ז

מכיוון שברוב המדינות, מאיזו סיבה שתהיה - בין אם מרוצים מכך ובין אם אין מרוצים מכך כלל וכלל - ישנו זמן שבו מוכרחים להקדיש כמה שעות, בפרט בנוגע לילדים קטנים, ללימודי חול -

הרי השם "חופש" מזכיר, שבזמן זה פוטרם את האדם מעול דרך-ארץ, ויתרה מזו - מעול מלכות בשר ודם, ומוסרים הכל לרשותו, כדי שיביא את הילדים - קטנים ככל שיהיו, או גדולים בשנים ככל שיהיו - לידי חינוך של תורה ומצוותיה, חינוך החדור ביראת ה' ובהבנת ה',

ע"ז שירשום את הילד, יכניס אותו, ימשוך אותו, וידאג לעשות כל מה שביכלתו כדי שילך לשם מיד, לישיבה, לתלמוד-תורה או לבית-ספר - יהיה שם המוסד אשר יהיה, בכל מדינה לפי ענינה - באותן שעות שבהן נפטר מלימודי חול, נוסף על השעות שבהן למד בלא-הכי לימודי קודש.

ובאותם מקומות שגם בתי-הספר נסגרים למשך ה"חופש", או כשיש צורך בחיזוק הבריאות של הילד לאמיתתו - ירשמו אותו, ימסרו אותו ויכניסו אותו מיד למחנה יומי, מחנה שבו יהיה כל היום כולו, במשך שבועות רצופים, מוקף רוח של אהבת ה', יראת ה' ושיעורים בתורת ה' מדי יום ביומו, ובהוספה - ביום השבת, ש"קודש הוא לה".

ואזי הקיץ הוא בריא באמת, כיון שהוא עושה את הילדים בריאים יותר, הן בגשמיות והן ברוחניות.

וכאן ישנה ההזדמנות - כשמוסרים את הילד למשך עשרים וארבע שעות ביום ושבעה ימים בשבוע ברציפות, למעמד ומצב של תורה ומצוות בלבד, אהבת ה' ויראת ה' -

להסביר לילד, שאפילו אכילתו ושתייתו וטיולו, וכל הפרטים שישנם במחנה, גם הם נועדו כדי שיקיים מצוה - מצות "ונשמרתם לנפשותיכם"; ומה שיש צורך שהגוף יהיה בריא בגשמיות - הרי זה כדי שהגוף יהיה בריא גם ברוחניות, כך שיחיה עם "תורת חיים", ויקיים את מצוותיה, שעליהן נאמר "וחי בהם".

בהנוגע לאברכי ישיבה, תלמידי ישיבה - הרי "תורתם אומנתם", ולכן גם עניני הרשות שלהם, עניני המנוחה שלהם, צריכים להיות ענינים של תורה:

אפילו אם, מאיזו סיבה שתהיה, צריך הוא לנוח מלימוד בעיון, הוא זקוק להפסק בענין זה - גם אז יכול להיות לימוד למיגרס;

ואפילו אם עליו לנוח גם מכך, על-פי ציווי הרופא וכו' וכו' - יכול הוא לנצל את זמנו להפצת התורה בגופו, או עכ"פ להפצת התורה על-ידי השתדלות עם אחרים שיפעלו בענין זה בהדרכתו, כפי שהונהג בכמה וכמה ישיבות.

ועד"ז יש בכך הוראה גם לגדולים, הסבורים שהם כבר גדולים ומבוגרים כל-כך, שאינם צריכים ללכת לישיבה...;

וכן כולל הדבר את אלו הנמצאים בסוג העבודה של זבולון, שאורח חייהם הוא בסוג של זבולון, "שמח זבולון בצאתך", כלומר שהוא יוצא לפרקמטיא, ומממון זה מחזק הוא את "יששכר באוהליך" - גם עבורו דוקא אז הוא



פרשת מטות-מסעי

הזמן המתאים לענייני תומ"צ. וכפי שאנו רואים במנהג העולם, שישנה מנוחה - ועכ"פ אין אותה מידה של מאמץ ויגיעה - בענייני מסחר, בשבועות אחדים אלו במשך זמן הקיץ, אחרי י"ב-ל"ג תמוז.

ולכן, עליהם לנצל את זמן החופש מהיגיעה וההמולה בענייני המסחר, כדי להתמסר - וביתר חיות מההתמסרות לענייני עסק ומסחר - לענין הפצת התורה ומצוותיה בכל מקום שידם מגעת.

וכאמור לעיל - זוהי הכנה לטובה גם בנוגע למסחר: לאחר שמסתיים החופש שאדם לוקח ממשרדו, מעסקו או מעבודתו - שהרי עליו לנוח במשך מספר שבועות אלו, אלא שמנוחה זו היא מהמסחר ומהעבודה ותו לא, אבל הוא פועל ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה ומצוותיה -

הרי מנוחה זו מניחה יסוד חזק לכך שתהיה לאותו "זבולון" הצלחה לאחר-מכן, כשיגיע הזמן שבו על-פי שולחן ערוך מתחיל הוא לעסוק ב"משאו ומתנו באמונה", שדבר יהיה ביתר הצלחה, במידה פחותה של פיזור הנפש ובמידה פחותה של טרדות.

וכמדובר כמה פעמים, שצ"ל "יגיע כפיך כי תאכל": היגיעה היא בידים ותו לא, ואילו ראשו ולבו שקועים ביהדות, בתורה ומצוות, ועי"ז תהיה הצלחה רבה יותר ב"יגיע כפיך" - בעצם הרווח,

וגם הצלחה בניצול הרווח רק לענייני בריאות, לענייני טוב ולענייני יהדות.

